

UZASADNIENIE

Powód R. W. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) w P. w pozwie skierowanym przeciwko pozwanym :

- (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. ;
- Miastu Ł.

wniósł do Sądu Rejonowego w Łomży o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwani mają solidarnie zapłacić powodowi kwotę 70.110,00 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15.03.2014r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż pozwana (...) spółka z o.o. z siedzibą w S. była generalnym wykonawcą inwestycji „Budowa hali targowej i wiaty wraz z infrastrukturą w obrębie ul. (...) W. S. i Dworcowej w Ł.”, na podstawie umowy nr (...)1.38.2012 zawartej z Miastem Ł. w dniu 31 grudnia 2012 roku. W dniu 29 listopada 2013 roku w S. powód zawarł z pozwaną (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. umowę o podwykonawstwo, na podstawie której zobowiązał się do dostawy i montażu siłowników zgodnie z ofertą (...).3.

Powód wskazał, iż strony za pośrednictwem poczty elektronicznej dokonywały ustaleń technicznych, omawiały szczegóły realizacji prac i należnego z tego tytułu wynagrodzenia.

Nadto powód podniósł, że zawarł z pozwaną spółką umowę cesji wierzytelności przyszłej jaka przysługiwała pozwanej spółce w stosunku do Miasta Ł. z tytułu wynagrodzenia za roboty budowlane na podstawie umowy z dnia 31.12.2012 r. oraz aneksu nr (...) do ww. umowy. Obie umowy, w tym umowa cesji zostały przesłane pozwanej Miastu Ł. do podpisania. Powód zaznaczył, że z niewyjaśnionych przyczyn, pozwane Miasto Ł. nie podpisało umowy cesji.

Wskazał, że zakończenie prac i przekazanie dokumentacji powykonawczej zostało oficjalnie zgłoszone pozwanej spółce pismem z 31 grudnia 2013 roku. W tym dniu nastąpił odbiór wykonanych przez powoda robót, przy czym inspektor nadzoru R. K. i kierownik budowy M. K. nie zgłaszali zastrzeżeń do jakości i prawidłowości wykonanych prac. Powód przekazał całość dokumentacji podwykonawczej pozwanemu Miastu, co zostało potwierdzone oświadczeniem inspektora nadzoru R. K. z dnia 12 lutego 2014 r.

Powód podniósł, iż wykonał prace w umówionym zakresie, wobec czego wystawił pozwanej (...) sp. z o.o. fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 70.110,00 zł. Pozwana spółka nie kwestionowała zasadności i wysokości przypadającej jej z tego tytułu należności. Niemniej jednak pozwana spółka nie uregulowała należności z ww. faktury VAT w wyznaczonym terminie.

Powód wskazał, iż wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanej spółki okazało się bezskuteczne. Z powyższych względów zmuszony został do wystąpienia z roszczeniem na drogę postępowania sądowego przeciwko generalnemu wykonawcy - (...) sp. z o.o., jak również przeciwko inwestorowi-Miastu Ł. na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. Zdaniem powoda, inwestor posiadał wiedzę na temat wykonywanych przez niego robót, zarówno wcześniejszych obejmujących stolarkę i ślusarkę budowlaną, jak również późniejszych prac dotyczących dostawy i montażu siłowników realizowanych w ramach tej samej inwestycji. Nadto inwestor w sposób dorozumiany wyraził zgodę na zawarcie umowy przez powoda z (...) sp. z o.o. w ramach rzeczonyj inwestycji.

Poza tym powód wskazał, iż pismem z dnia 12 lutego 2014 roku poinformował Miasto Ł. o podpisaniu z pozwaną spółką umowy na dostawę i montaż siłowników. W odpowiedzi pozwana sprzeciwiła się zawarciu ww. umowy.

Podnosząc jak wyżej, powód wskazał, iż pozwane Miasto Ł. jest solidarnie odpowiedzialne, wraz z pozwaną spółką, za zapłatę dochodzonej pozwem kwoty.

W odpowiedzi na pozew pozwane Miasto Ł. wniosło o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana potwierdziła, iż była inwestorem inwestycji „Budowa hali targowej i wiaty wraz z infrastrukturą w obrębie ul. (...). W. S. i Dworcowej w Ł.”. Wskazała, iż generalnym wykonawcą była spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S..

Pozwana podniosła, iż nie zgadza się ze stanowiskiem powoda co do zakresu odpowiedzialności inwestora. Strona pozwana zaznaczyła, iż o wykonanych pracach powód zawiadomił inwestora dopiero na etapie wystawienia faktur. Zatem nie wyraził zgody na zawarcie umowy przez generalnego wykonawcę z podwykonawcą. Inwestorowi nie można także przypisać biernej zgody na zawarcie umowy na podwykonawstwo z tej przyczyny, że nie zerwał umowy z generalnym wykonawcą tolerując obecność podwykonawców na budowie, pozwany uwolnił się od odpowiedzialności solidarnej poprzez złożenie sprzeciwu o jakim mowa w art. 647¹ § 2 kc.

Kwestionując podstawy odpowiedzialności solidarnej, pozwany jednocześnie założył, że gdyby przyjąć odpowiedzialność inwestora, to Miasto odpowiada jedynie do wysokości należności głównej bez odsetek i kosztów postępowania.

Ponadto pozwany podniósł, iż w jego ocenie powód nie udowodnił, że przysługuje mu od pozwanej spółki żądana pozwem kwota.

Pozwany wskazał, że (...) sp. z o.o. przedłożył Miastu Ł. naliczenie kar umownych w wysokości 557.514,70 zł, które znacznie przewyższają roszczenie powoda.

Sąd Rejonowy na podstawie zebranego materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31.12.2012 roku pomiędzy Miastem Ł. reprezentowanym przez Prezydenta M. C., a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (generalnym wykonawcą) została zawarta umowa nr (...)1.38.2012 na realizację przedsięwzięcia „Budowa hali targowej i wiaty wraz z infrastrukturą w obrębie ul. (...). W. S. i Dworcowej w Ł.” (k.50-56, aneksy nr (...) k.57,58). (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w dniu 11.04.2013r. podpisała z Przedsiębiorstwem Budownictwa (...) Sp. z o.o. w O. (jako wiodącym wykonawcą) umowę na wykonanie prac budowlanych.

(...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (generalnym wykonawcą), a powodem R. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) w P. (jako podwykonawcą) została zawarta w dniu 29.11.2013r. umowa na dostawę i montaż siłowników (...)3 (§ 1 umowy, k. 11-15).

W § 6 pkt. 2 umowy (...) ustalono, iż zapłata należności z faktury będzie realizowana w oparciu o umowę cesji zawartą pomiędzy (...) Sp. z o.o., a powodem R. W. (...).

Strony w drodze korespondencji mailowej uzgadniały szczegóły realizacji umowy. Powód wykonał także we wcześniejszym terminie na rzecz pozwanej spółki inne prace (na podstawie umowy z 10.09.2013r. na wykonanie stolarki i ślusarki budowlanej -k.83-88).

W dniu 29.11.2013r. pomiędzy generalnym wykonawcą (...) Sp. z o.o. jako cedentem, a powodem (podwykonawcą) została zawarta umowa cesji. W § 2 pkt. 4 cesji strony oraz Miasto Ł. potwierdzają, iż (...) kwota 70.110,00 zł brutto płatna będzie przez Miasto Ł. bezpośrednio na konto cesjonariusza. (k.62,63). Przedmiotowa umowa została przekazana pracownikom Urzędu Miasta. Ostatecznie pozwane Miasto Ł. nie przystąpiło do umowy.

W trakcie realizacji umowy przedstawiciel inwestor- inspektor nadzoru R. K. wielokrotnie uzgadniał szczegóły techniczne realizacji prac (korespondencja e-mail z 27.08.2013 r. k. 17; 28.08.2013 r. k. 23-24; 03.10.2013 r.k.27,28,33; 24.10.2013r. k.45; 25.10.2013 r. k.47-47, 04.12.2013 r.k.53; 16.12.2013 r. k.57).

Zlecone prace zostały wykonane przez powoda i protokołem z dnia 31.12.2013r. odebrane przez inspektora nadzoru oraz kierownika budowy- bez zastrzeżeń (k.73).

Z tytułu wykonania dostawy i montażu siłowników R. W. wystawił fakturę VAT nr (...) z dnia 12.02.2014r. opiewającą na kwotę 70.110,00 zł. (k.75).

W dniach 07.01.2014 r. oraz w dniach 10-12.02.2014r. odbyły się odbiory końcowe inwestycji (k. 103-104;105-119).

Miasto Ł. w piśmie z dnia 21.02.2014 . złożyło sprzeciw wobec zawarcia przez generalnego wykonawcę (...) Sp. z o.o. umowy z powodem jako podwykonawcą, z uwagi na nieprzedstawienie przez generalnego wykonawcę źródeł sfinansowania zakresu robót i kwoty za jaką wykona on zlecone prace (k.128).

Powód wystosował do pozwanego Miasta Ł. wezwanie do zapłaty. (k.137,138).

Inwestycja została zakończona i oddana do użytku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo należy uznać za zasadne w całości.

Bezspornie w dniu 31.12.2012 roku pomiędzy Miastem Ł. reprezentowanym przez Prezydenta M. C., a (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. została zawarta umowa nr (...)1.38.2012 na realizację przedsięwzięcia „Budowa hali targowej i wiaty wraz z infrastrukturą w obrębie ul. (...). W. S. i Dworcowej w Ł.”. Zatem pozwane Miasto Ł. było inwestorem przedmiotowej inwestycji, a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. generalnym wykonawcą.

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał także fakt, że w ramach realizacji rzeczonyj inwestycji, (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S. zawarła z R. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Usługowo Handlowe (...) w P. umowę, której przedmiotem była dostawa i montaż siłowników (...).3.

Pozwana spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. nie zajęła stanowiska w sprawie. Wobec powyższego zostały spełnione przesłanki do wydania wyroku zaocznego wskazane w art. 339 kpc.

Z tych względów dalsze rozważania dotyczyć będą tylko jednego z pozwanych , a mianowicie Miasta Ł..

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy doszło do zaistnienia przesłanek o których stanowi art. 647¹ § 2 i § 5 kc. Zgodnie z treścią art. 647¹ § 2 kc do zawarcia przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest wymagana zgoda inwestora. Jeżeli inwestor, **w terminie 14 dni** od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącą wykonania robót określonych w umowie lub projekcie, nie zgłosi na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń, uważa się, że wyraził zgodę na zawarcie umowy.

Powyzsza regulacja prawna daje inwestorowi kompetencję do wyrażenia zgody na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą. Zgoda powinna dotyczyć zarówno osoby podwykonawcy, jak i zakresu konkretnych robót, jakie mają mu być powierzone.

W orzecznictwie oraz doktrynie wskazuje się, że **zgoda inwestora może być wyrażona przez każde zachowanie, które ją ujawnia w sposób dostateczny**. Może być zatem wyrażona w sposób bierny (pasywny) oraz czynny (aktywny).

Wyrażenie zgody w sposób bierny objawia się brakiem zgłoszenia na piśmie sprzeciwu lub zastrzeżeń w terminie 14 dni od przedstawienia mu przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu, wraz z częścią dokumentacji dotyczącej wykonania robót określonych w umowie lub projekcie. Przyjmuje się fikcję prawną, że inwestor zgodę wyraził. Ponieważ w art. 647¹ kc chodzi o odpowiedzialność inwestora za cudzy dług, interes inwestora został zabezpieczony poprzez obowiązek przedstawienia mu stosownej dokumentacji. Przyjmując fikcję wyrażenia w sposób bierny zgody, ustawodawca zakłada, że inwestor zapoznał się, a w każdym razie mógł się zapoznać z tą dokumentacją i ma, bądź powinien posiadać, wiedzę o zakresie robót i wynagrodzeniu uzgodnionym w umowie z podwykonawcą.

Drugi sposób wyrażenia zgody (czynny) może przybrać różną formę. Inwestor może wyrażać ją w sposób wyraźny, pisemnie bądź ustnie, albo poprzez inne zachowanie, które w sposób dostateczny ujawnia jego wolę (art. 60 k.c.). Może zatem nastąpić to poprzez czynności faktyczne, w sposób dorozumiany, na przykład przez tolerowanie obecności podwykonawcy na placu budowy, dokonywanie wpisów w jego dzienniku budowy, odbieranie wykonanych przez niego robót, oraz dokonywanie podobnych czynności. **Przepis art. 647¹ § 2 kc nie uzależnia odpowiedzialności inwestora od przedłożenia mu dokumentacji, jeśli wyraża w sposób czynny zgodę na udział podwykonawcy w realizacji inwestycji.**

Może on uzyskać wiedzę o umowie pomiędzy wykonawcą, a podwykonawcą z dowolnego źródła, zarówno przed jej zawarciem, jak i później. Pozwane Miasto Ł. wskazało, iż takiej zgody nie wyraziło, a o wykonanych pracach dowiedziało się dopiero na etapie wystawienia faktur. Sąd nie podzielił powyższego stanowiska. W ocenie sądu zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wyciągnięcie całkowicie odmiennej konkluzji.

Przyjmuje się, że w celu uzyskania zgody inwestora wykonawca przedstawia mu umowę z podwykonawcą lub projekt tej umowy, wraz z częścią dokumentacji dotyczącej wykonania robót określonych w tej umowie lub projekcie (vide : uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.06.2006r., III CZP 36/06, Biul. SN 2006/6/6).

Pozwane Miasto zaprzeczyło, aby otrzymało od (...) sp. z o.o. umowę lub projekt takiej umowy i miało wiedzę o podwykonawcy w osobie powoda przed wystawieniem faktur VAT, czyli 12.02.2014 r. Tego stanowiska nie potwierdzili przesłuchani w sprawie świadkowie : M. K. (kierownik budowy) oraz M. M. (w trakcie budowy pełniła funkcję prezesa zarządu (...) Sp. z o.o.). Wskazani świadkowie wprost zeznali, iż powód był oficjalnie zgłoszony jako podwykonawca. Nadto świadek R. K. (inspektor nadzoru inwestorskiego) potwierdził zgłoszenie powoda jako podwykonawcy całej stolarki budowlanej, niemniej jednak zaznaczył, że umowa cesji nie obejmowała wykonania siłowników. Świadek nie potrafił wytłumaczyć, dlaczego umowa dotycząca montażu stolarki budowlanej nie obejmowała montażu siłowników mimo, że były to elementy stolarki. Odnosząc się do umowy między generalnym wykonawcą a podwykonawcą mówił o umowie cesji, przenoszącej wierzycielność generalnego wykonawcy na rzecz podwykonawcy. Kolejny świadek M. A. specjalista ds. zamówień publicznych w spółce (...) sp. z o.o. zeznała, że „powód był podwykonawcą (...) sp. z o.o. i był zgłoszony do umowy cesji”. Szerzej do umowy cesji, sąd odniesienie się w dalszej części uzasadnienia.

Istotnym w sprawie było ustalenie, czy doszło do zgłoszenia podwykonawcy przez generalnego wykonawcę, i czy projekt umowy został inwestorowi przekazany. Na podstawie zeznań świadków można przyjąć, że umowa o dostawę i montaż siłowników z 29.11.2013 r. została Miastu przekazana. Świadców M. M. i M. A., które w dacie realizacji inwestycji reprezentowały generalnego wykonawcę, twierdziły, iż taka umowa została przekazana do Urzędu Miasta wraz z umową cesji. Również kierownik budowy M. K. zeznał, że prawdopodobnie umowy zostały do Urzędu Miasta przekazane. Miasto temu zaprzeczyło. Strona pozwana odwoływała się do cesji wierzycielności, podnosząc, że tej umowy nie podpisała i nie doszło do skutecznego przeniesienia praw przysługujących generalnemu wykonawcy. Bez wątpliwości umowa nie została opatrzona podpisem przedstawiciela Miasta i de facto nie doszło do cesji praw z tytułu wynagrodzenia w kwocie 70.110,00 zł, niemniej jednak Miasto miało wiedzę na temat umowy, co wprost potwierdził świadek R. K., M. M., M. K. M. A.. Wskazana umowa cesji nie doprowadziła do sukcesji praw, ale dała asumpt do kategorięznego stwierdzenia, że Miasto Ł. miało wiedzę na temat umowy zawartej między generalnym wykonawcą i podwykonawcą (powodem), bowiem umowy cesji były przekazywane łącznie z umowami generalnego wykonawcy

z podwykonawcą. Taka praktyka była przyjęta między stronami. Dopiero później okazało się, że część umów wraz z cesjami Miasto akceptowało, a część kwestionowało.

Podkreślić w tym miejscu należy, iż Miasto Ł., nie tylko miało wiedzę o podwykonawcy (powodzie), ale intensywnie współpracowało z podwykonawcą w trakcie realizacji inwestycji. Potwierdza to liczna korespondencja e-mailowa między powodem a R. K. (inspektorem nadzoru z ramienia pozwanego Miasta), w której strony poczynając od 27 sierpnia 2013 roku dokonywały ustaleń technicznych, omawiały szczegóły realizacji prac oraz zeznania R. K. w charakterze świadka. Wskazany świadek nie zaprzeczył, że w trakcie realizacji inwestycji nadzorował prace wykonywane przez powoda, w tym montaż siłowników. Nie można też przyjąć, że Miasto Ł. nie знаło wysokości wynagrodzenia za wykonane przez powoda prace. Wysokość wynagrodzenia wynikała z umów cesji a zakres prac pośrednio z aneksu nr (...) z dnia 29.11.2013 r. do umowy nr (...)1.38.2012 . W omawianej wyżej umowie cesji wierzytelności wskazano wysokość wynagrodzenia za roboty na podstawie umowy podwykonawstwa z dnia 29.07.2013 r. w wysokości 497.000,00 zł netto (brutto- 611.310,00 zł). W umowie cesji z 10.09.2013 r. został wymieniony powód, określono także wierzytelność, w tym jej wysokość, źródło wierzytelności, czyli umowę nr (...)1.38.2012. Podkreślić należy, iż w § 2 „umowy cesji” nie wskazano dokładnie rodzaju prac, wskazując tylko ogólnie podstawę wierzytelności. Biorąc pod uwagę zakres prac i kwoty wskazane w obu umowach cesji (z 10.09.2013 r. i 29.11.2013 r.) można wydedukować, że druga dotyczyła montażu siłowników. Ponadto Miasto Ł. jako inwestor i dysponent środków publicznych powinno dokładnie znać zakres i wartość prac został zleconych do wykonania, w tym rzeczony montaż siłowników. Poza tym należy zwrócić uwagę, iż umowa cesji z 10.09.2013 r. została zaakceptowana, natomiast druga z umów nie została zaakceptowana. Argumenty Miasta w tej materii nie znajdują jurydycznego ani ekonomicznego uzasadnienia, bowiem inwestor przygotowując inwestycję w oparciu o dokumentację techniczną sporządza m.in. szczegółowy kosztorys w ramach którego, rozlicza poszczególne etapy inwestycji uwzględniając ogólny koszt przedsięwzięcia. Nadto akceptując obecność podwykonawcy na budowie jako inwestor powinien dążyć do uregulowania jego statutu, szczególnie w sytuacji, że ponosi odpowiedzialność za całą inwestycję. Dochodzi do swoistego dualizmu, że z jednej strony w pełni aprobuje działania podwykonawcy, a z drugiej po zakończeniu prac zgłasza sprzeciw do umowy zawartej z generalnym wykonawcą.

Podkreślić należy, iż powód nie tylko współpracował z przedstawicielami Miasta w trakcie realizacji inwestycji, ale także uczestniczył w naradach koordynacyjnych organizowanych przez Urząd Miasta dotyczących realizacji przedmiotowej inwestycji, a także we wszystkich czynnościach odbiorowych (vide : protokoły z narad wraz z listą obecności, protokoły odbioru).

Reasumując, sąd uznał, że zgoda na zawarcie umowy generalnego wykonawcy z podwykonawcą została wyrażona w sposób co najmniej czynny. Przyjmując, że umowa z 29.11.2013 r. została dostarczona do Urzędu Miasta, można nawet zaryzykować konkluzją, że doszło do biernego wyrażenia zgody na zawarcie umowy. Dodać przy tym należy, że jeżeli inwestor wyraża zgodę w sposób czynny, to wie co robi i nie jest już potrzebny żaden mechanizm obronny (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 2.12.2011r., VI ACa 690/11, Lex nr 1103601 oraz wyrok SN z dnia 4.02.2011r., III CSK 152/10, Lex nr 1102865, wyrok SA w Lublinie z dnia 9.04.2013r , I ACa 20/13). Poza tym zgoda inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy z podwykonawcą może być wyrażona również w sposób dorozumiany po zawarciu takiej umowy”(A. Brzozowski. KC , Tom II, Komentarz do art. 450-1088, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.07.2009r, sygn. akt V CSK 24/09), tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie.

Powyższej oceny nie zmienia fakt wniesienia sprzeciwu w trybie art. 647¹§ 2 kc (k.251). Sprzeciw został złożony w dniu 21.02.2014 r. , a więc po zakończeniu prac przez powoda. Zdaniem sądu sprzeciw nie wywołał żadnych skutków prawnych, bowiem został złożony w momencie jak prace zostały zakończone i co więcej w sytuacji, kiedy inwestor wyraził zgodę na zawarcie umowy z podwykonawcą. Sprzeciw w tych okolicznościach należy uznać za bezprzedmiotowy.

Dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można pominąć faktu, że inwestor w toku inwestycji zapewniał podwykonawcę o zabezpieczeniu jego roszczenia o wynagrodzenie w postaci cesji wierzytelności. Przesłuchany w charakterze strony zastępcą Prezydenta Miasta Ł. oraz powód zgodnie twierdzili, że cesja miała

zabezpieczyć interesy podwykonawców. Skoro cesja miała zabezpieczyć interesy podwykonawców, a umowy z podwykonawcami były przesyłane wraz z cesją, rzeczą Miasta Ł. jako inwestora było dołożenie należytej staranności w kwestii przyjmowania umów i weryfikowania tych dokumentów ze stanem faktycznym na budowie.

Konkludując, sąd uznał, iż zachodzą wszystkie przesłanki odpowiedzialności solidarnej inwestora i generalnego wykonawcy określone dyspozycją art. 647¹ § 5 kc. Dodać tylko należy, iż istota odpowiedzialności wynikającej z cytowanego wyżej przepisu polega na wzmocnieniu pozycji podwykonawcy w procesie inwestycyjnym i zabezpieczeniu wiarygodności podwykonawcy z tytułu wykonanych prac na rzecz inwestora, bowiem podwykonawca jest uczestnikiem złożonej, trójstronnej sytuacji prawnej wprowadzonej przez art. 647¹ k.c., a związanej z umową o roboty budowlane i pozostaje w stosunku prawnym także wobec inwestora. Odpowiedzialność solidarna, stosownie do zasady określonej w art. 366 k.c., daje możliwość zaspokojenia wierzyciela przez któregośkolwiek z dłużników.

Odpowiedzialność solidarna, stosownie do zasady określonej w art. 366 k.c., daje możliwość zaspokojenia wierzyciela przez któregośkolwiek z dłużników. Tym samym wprowadzona na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. solidarna odpowiedzialność w przypadku umowy o roboty budowlane oznacza, że podwykonawca ex lege może domagać się zapłaty przysługującego mu wynagrodzenia nie tylko od wykonawcy, lecz także wprost od inwestora (zamawiającego). Z istoty tej odpowiedzialności, wynika także obowiązek pokrycia przez inwestora nie tylko wynagrodzenia, ale również odsetek w przypadku uchybienia terminowi płatności, przy czym termin wymagalności roszczenia wynika ze stosunku prawnego łączącego podwykonawcę z generalnym wykonawcą, bowiem **inwestor odpowiada za zapłatę wynagrodzenia w taki sam sposób jak wykonawca** (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 6.03.2013 r., I ACa 1000/12, LEX 1307416). Dlatego inwestor jest zobligowany do pokrycia tzw. należności ubocznych (odsetek ustawowych) naliczonych od 15.03.2014 r., uwzględniając termin wskazany w fakturze VAT nr (...).

Sąd w niniejszym składzie nie podziela poglądu, wyrażonego w wyroku Sądu Najwyższego z 5.09.2012 r. IV CSK 91/12, zgodnie z którym wykładania gramatyczna art. 647¹ § 5 kc przemawia za ograniczeniem odpowiedzialności inwestora wyłącznie do wynagrodzenia (należności głównej). Zdaniem sądu takie rozumienie istoty odpowiedzialności klóci się z jej gwarancyjnym charakterem i powoduje, że podwykonawca musi domagać się zapłaty wynagrodzenia po upływie terminu, w sytuacji kiedy wywiązał się ze swoich obowiązków. Zdaniem sądu należy badać w konkretnej sprawie, jakie były postawy współdłużników i podwykonawcy z uwzględnieniem realiów danego przypadku, celu społeczno-gospodarczego zobowiązania, dobrej wiary, zwyczaju uczciwego obrotu i należytej staranności. Zdaniem sądu powód podejmując się wykonania umowy w sytuacji, kiedy wiodący wykonawca stał się niewypłacalny a termin zakończenia inwestycji był zagrożony, był przekonany o gwarancji zapłaty wynagrodzenia ze strony Miasta. Potwierdzeniem takiej gwarancji był przygotowany i zaproponowany przez Miasto Ł. projekt umowy cesji. Dodać należy, iż rozliczenia inwestora z poprzednim wykonawcą (... O.) w żaden sposób nie niweczą odpowiedzialności solidarnej inwestora i wykonawcy, zważywszy, że to inwestor zlecał powodowi prace w sytuacji, kiedy poprzedni wykonawca nie wywiązał się ze swoich obowiązków.

Dodać należy, iż pozwane Miasto pierwotnie /w odpowiedzi na pozew/ kwestionowało zakres prac i wysokość powództwa, po czym w toku procesu pełnomocnik pozwanego oświadczył, że strona pozwana zakresu prac powoda nie kwestionuje. Tym samym, zdaniem sądu powództwo, co do wysokości zostało przez pozwaną stronę przyznane.

Abstrahując od powyższych rozważań, kolejną kwestią wymagającą oceny był zarzut potrącenia podniesiony przez pozwaną z tytułu naliczenia kar umownych. Dokonując rozważań w tym przedmiocie należy na początku podnieść, że zgodnie z treścią art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Najistotniejszą funkcję, jaką pełni kara umowna, jest funkcja kompensacyjna. Kara umowna jest surogatem odszkodowania za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania niepieniężnego (wyrok SA w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 r., I ACa 368/05, OSAB 2005, nr 3, poz. 3). Ma na celu naprawienie szkody poniesionej przez wierzyciela na skutek niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (wyrok SN z dnia 17 czerwca 2003 r.,

III CKN 122/01, LEX nr 141400). Zakres odpowiedzialności z tytułu kary umownej pokrywa się w pełni z zakresem ogólnej odpowiedzialności dłużnika za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 k.c.). Z tego też względu przesłanki obowiązku zapłaty kary umownej określone są przez pryzmat ogólnych przesłanek kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej (wyrok SN z dnia 11 stycznia 2008 r., V CSK 362/07, LEX nr 515710; wyrok SN z dnia 20 marca 1967 r., II CR 419/ 67, niepubl). Należy jednak podkreślić, że zastrzeżenie kary umownej powoduje modyfikację ogólnych reguł odpowiedzialności w tym sensie, że dla zaistnienia obowiązku zapłaty kary umownej niezbędne jest łączne wystąpienie tylko dwóch przesłanek pozytywnych i niezaistnienie żadnej z przesłanek negatywnych (jednej lub trzech, w zależności od przyjętej koncepcji co do wymogu zaistnienia szkody: brak winy albo brak szkody, brak winy, brak związku przyczynowego). Pierwszą z przesłanek pozytywnych jest istnienie skutecznego postanowienia umownego, z którego wynika obowiązek świadczenia kary umownej, drugą – niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania lub pojedynczego obowiązku, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność (zob. P. Drapała (w:) System..., s. 963; wyrok SN z dnia 9 lutego 2005 r., II CK 420/04, LEX nr 301769). Wierzyciel, dla którego zastrzeżona została kara umowna, nie ma obowiązku wykazywać faktu poniesienia szkody oraz że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania nastąpiło na skutek okoliczności, za które dłużnik ponosi odpowiedzialność. Dla realizacji przysługującego mu roszczenia o zapłatę kary umownej musi jednak wykazać istnienie i treść zobowiązania łączącego go z dłużnikiem, a także fakt niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania (wyrok SN z dnia 7 lipca 2005 r., V CK 869/04, LEX nr 150649).

W realiach niniejszej sprawy pozwana nie wykazała zasadności tego zarzutu, ograniczając się tylko do podniesienia zarzutu, nie oferując w tej mierze żadnych dowodów.

Z tych też względów Sąd nie uwzględnił zgłoszonego przez pozwaną zarzutu potrącenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd, na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. i art. 647 k.c. orzekł jak w pkt. I wyroku.

O odsetkach sąd orzekł zgodnie z art. 481§1 i 2 kc . Zdaniem sądu w dniu 15 marca 2014 roku roszczenie powoda było wymagalne.

Zgodnie z art. 98§1 k.p.c. ponieważ pozwani przegrali sprawę, zobowiązani są solidarnie ponieść koszty procesu. Na koszty te składa się opłata od pozwu – 3.506 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 3.600 zł ustalone w oparciu o z § 6 pkt. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163 poz.1348 ze zm.) plus 17 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Ponadto sąd nakazał solidarnie od pozwanych kwotę 381,25 zł tytułem wydatków tymczasowo pokrytych ze Skarbu Państwa /wydatki związane ze stawiennictwem świadków/.

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku.